

Després de la sentència

JOAN RIGOL / President del Parlament 1999-2003

AVUI, 19 d'abril del 2009

Tant de bo que el Tribunal Constitucional no aigualís el nostre Estatut! Però els nostres polítics capdavanters han de preveure què cal fer en el cas d'una reducció significativa de l'Estatut. Han sorgit diverses propostes: referèndum, capacitat de bloqueig parlamentari a Madrid... Hi afegeixo la meua en aquest moment determinant per a la nostra dignitat política. S'ha volgut diluir el rang del *bloc constitucional* de l'Estatut, traient-li la seva rellevància en els terminis que marca sobre la negociació del finançament. Qualsevol excusa ha servit per menysvalorar-lo impunement, tot negant-nos la bilateralitat. Ara, per exemple, és més important esperar la constitució del govern gallec que el compliment estatutari.

AL MEU ENTENDRE LA RESPOSTA CATALANA a la hipotètica sentència negativa ha de tenir les següents condicions: a) Cal que sigui una resposta de conseqüències polítiques de fons, no ha de quedar només reduïda a amenaces genèriques ni ha de ser solament una reacció emotiva que el temps es cuida de diluir. b) Cal que sigui unitària, tot i que cal tenir present l'autoexclusió d'alguna força política. Però hi han de ser totes les forces polítiques catalanistes. Entenc com a tals les que prioritzen la defensa de les nostres necessitats com a societat i la nostra identitat com a poble. c) Els continguts de l'acció política han de ser assumibles per a totes les forces catalanistes, tenint present la variada gamma d'opcions que té el catalanisme. S'ha de fer l'esforç de promoure que la seva formulació sigui, en principi, possible d'ésser assumida per

totes les opcions democràtiques presents al nostre Parlament; i per tant ha de ser basada en la defensa de l'Estatut.

NOMÉS L'AMPLITUD DE MIRES DE TOTS els partits, conscients cada un d'ells de la limitació de les seves forces, pot donar resposta a la dignitat de Catalunya. En la meua visió del país real, que és el que estimo, no puc pensar en possibles ruptures de partits catalans envers els respectius d'abast estatal, ni puc preveure mobilitzacions populars èpiques de llarga durada. Crec que els nostres capdavanters polítics haurien de marcar una *línia vermella* en relació amb l'Estat, de tal manera que si aquest la traspassés comportés el fer-ne una oposició conjunta dels diputats i senadors catalans a les Corts Generals. Quins em sembla que haurien de ser els continguts d'aquesta *línia vermella*? Suggerixo genèricament els següents: a) Defensa del model català de llengua i cultura basat en les competències exclusives de l'Estatut i la pràctica contrastada de 30 anys. b) Suficiència, ordinalitat i solidaritat del finançament del govern català, tal com marca també l'Estatut, tant referit a l'acord que ara es negocia com el seu reflex en els pressupostos anuals de l'Estat. c) Defensa del nivell d'inversió de l'Estat en infraestructures a Catalunya, mantenint i prolongant així l'acord que sobre aquesta matèria marca l'Estatut. Cal ampliar-ho a la despesa social i a la gestió catalana d'ambdues matèries.

ÉS UN ACORD POSSIBLE JA QUE ES CIRCUMSCRIU a l'Estatut plebiscitat pel poble. I pot ser assumit pels nacionalistes; i pels qui tenen una visió federal de l'Estat. Tampoc s'hi podrien sentir exclosos, en principi, els qui creuen que Catalunya és políticament només una comunitat autònoma, sempre que creguessin també que l'Estat de les autonomies no és simplement una forma solapada d'Estat jacobí i que l'Estatut de

Catalunya no és només un document purament subsidiari. Sovint nosaltres mateixos, els catalans, ens autoanul·lem en la nostra projecció a l'Estat. Aquest és el màxim perill que hem d'evitar davant una sentència negativa del TC.

PER AIXÒ SERIA BO QUE LES DIVERSES FORCES catalanistes es possessin d'acord a fer confiança en un arbitratge que, en cas de discrepància, valorés la negativitat o no de la pròpia sentència i garantís la correcta interpretació de les possibles passades estatals de la *línia vermella*. No només els continguts de l'acord sinó el simple fer d'assolir-lo i de practicar-lo retornaria a Catalunya la dignitat política que es mereix com a realitat política i social. Voldria veure tots els nostres capdavanters polítics, aixoplugats al nostre Parlament, al voltant d'una taula compartint aquesta responsabilitat d'una manera dialogant i constructiva.

CREC QUE EL PAÍS HO NECESSITA. Davant la menysvaloració de la voluntat popular a través d'una possible interpretació negativa de la sentència, el catalanisme polític ha de recuperar-la per mitjà de mecanismes democràtics d'unitat política catalana.